

Načrt je bil gotov. Milka je varovala izhod s predpasnikom, Francka je pa dvigala počasi pokrov. Toda Milka je slabo pazila. Ko ščinkovec zagleda sovražno roko, umakne se v kot — tam je pa zevala mala odprtina, katere ni zakril predpasnik — „frk“ — bil je na tepki in se jima smejal „črink, črink, črink!“

„Na-a!“ vzdihne Milka.

„Zakaj si ga izpustila“, jezi se Francka. „Ti si za nič. Nič več se ne pritakneš tičnice. Moja je, samo moja!“

„Saj jaz tudi nisem nič maličala. Moja je tudi!“

„Pa ni!“ Francka jo je pobrala in šla z njo. Milka pa v jok in za Francko. Letali sta po vrtu, Francka jezna, Milka pa jokajoča.

„Kaj pa imata?“

Oh, bil je očetov glas. Obe sta kar okameneli. Poznali sta dobro: kaj pomeni tako vprašanje. Oče so bili hitro na vrtu.

„Zakaj jokaš, Milka?“

„Ata, tičnico mi je vzela.“

„Kakšno tičnico? Pokaži!“

Francka izroči s tresočo roko zaklad.

„A, tako? Tičke bota lovili! Še tega je treba! Boga zahvalimo, da nam pojejo po vrtu in pojedajo mrčes. Le kar hitro se mi spravita! In, ker me nista nič vprašali, če smeta loviti, ali ne, zato pa vsaka v en kot, v sobo in knjigo v roke. Drugače bi se bili peljali z menoj na travnik. Tako pa za kazen — v kot!“

Oče so odnesli zaplenjeno tičnico, potem so sedli na voz in oddrdrali na travnik. Francka in Milka sta se pa milo izpogledovali iz kota v kot in izdihovali:

„O, ta nesrečna tičnica!“

Basnigoj.

Ob suši.

Tja v neizmernost
Mi sili okó,
Tja kjer se kroži
Sanjavo nebó.

Žarki goreči
Kot britve svetle,
Palijo polja,
Da žeje režé.

Kje brez mokrote
Li polje rodi?
Kje se brez kruha
Pač lahko živi?

Nebes brezkončni,
Ti žarno okó,
Skôplji, umij se
S studéno vodó!

V dežju pohlevnem
Še pošlji je nam,
Tebi obličeje —
Nam lepši bo hram!

Andr. Rapé.

